

[Wilhelm.]

lioniere af fremmedarbejdere, som har været med til at opbygge den position, landet har i dag. Men gør man det? Nej, selvfølgelig ikke, og der er ingen grund til at forvente, at det var det, man skulle have gjort. I stedet smider man fremmedarbejderne ud, det er en kendsgerning, og i stedet foretrækker man en massiv indenlandsk arbejdsløshed. Hvorfor? For at kunne føre traditionel imperialistisk politik over for de øvrige kapitalistiske lande. Snak om samarbejde, det være sig i Europa eller i hele den kapitalistiske lejr, er og bliver noget sludder.

Den danske regerings økonomiske politik har naturligvis et svagere udgangspunkt, men den forfølger i øvrigt tilsvarende mål. Man forsøger at eksportere krisen til andre lande. Det er det, der sker. Lønningerne bliver holdt nede med tvangsindgreb og med lønstop og med massearbejdsløshed. Det er gået så vidt med dette her, at hjemmemarkedet ville være brudt sammen, hvis man ikke havde foretaget sig noget ved siden af. Det er baggrunden for den del af pengeudpumpningen, som sigter mod forbrug, altså skattelettelserne og momsnedsettelsen. Det skal sikre et vist hjemmemarked for den danske kapital. Man har så at sige ladet staten betale en del af lønningerne, ikke for arbejdernes blå øjnes skyld, ikke primært for beskæftigelsen, men for at garantere virksomhederne en vis afsætning på hjemmemarkedet.

Resultatet er underskuddet på 12-15 mia kr. i år, og som nævnt endnu større næste år. Denne dækningsløse udpumpning af penge har ikke ført til, at befolkningens forbrug er steget, sammenlignet med sidste år. Tværtimod er forbruget faldet trods pengeudpumpningen. Det ses f. eks. af provenuet af forbrugsafgifterne, også når man medregner den midlertidige momsnedsettelse. Det ses også af, at betalingsunderskuddet ikke er øget, men endda er faldet meget stærkt i det sidste år.

Men hvad betyder så egentlig et underskud på 12-15 mia kr.? Ja, som bekendt er der nogle, der med sædvanlig borgerlig økonomisk overfladiskhed hævder, at kasseunderskuddet, det er bare et tal, som man kan smide i papirkurven, når året er gået, og som man derefter ikke vil blive generet af

mere. VS derimod har til stadighed sagt, at underbudgetteringen er det samme som at sikre befolkningen et næsten uændret forbrug trods krisen, men på afbetaling, og at regningen vil komme, så snart den hjemlige kapital ikke længere er helt så afhængig af hjemmemarkedet. Den dækningsløse udpumpning er ikke dækket ind ved merimport, altså ved en eller anden form for lån i udlandet. Hvordan har man så skaffet dækning? Det har man så at sige ved at låne herhjemme, og det er på den baggrund, borgerlige økonomer siger: hokuspokus, det såkaldte underskud er bare et tal i nederste linje af statsbudgettet, og det betyder reelt ingenting.

Det er det resultat, man ganske rigtigt kommer til, når man betragter den fælles husholdning og glemmer, at den indeholder et herskab og et tyende, når man taler om hele samfundet, og glemmer, at det består af lønarbejdere og af kapitalister, når man holder sig til den indlærte nationaløkonomi og aldrig har opdaget eller erkendt, at den dækker over, hvad man kunne kalde ikke en national-, men en klasseøkonomi. De udpumpede penge er ikke bare et tal. De er endt som tilgodehavender i en eller anden form.

Som bekendt er der solgt statsobligationer for 6 mia kr., som skal indfries i løbet af de næste 5 år, og som bekendt er pengeinstitutterne ved at drukne i penge. De ligger jo ikke i store anonyme bunker på gulvet. De står på bestemte konti, som tilhører bestemte personer, ganske vist ofte gemt bag nogle selskaber, men i sidste instans altså alligevel nogle personer. Er det mon de arbejdsløse, er det mon lønarbejderne i almindelighed, er det mon pensionisterne, som har disse statsobligationer på de 6 mia kr., som har disse bugnende konti for stort set resten af kasseunderskuddet? Selvfølgelig er det ikke det. Men det er dem, der som skatteydere skal betale statslånet på de 6 mia kr. tilbage og med rente og rentes rente i løbet af de kommende 5 år. Og det er dem, der kommer til at betale, den dag kontohaverne kræver deres fordringer indfriet. For den kommer jo, f. eks. når de begynder at bruge disse mange dækningsløse penge, hvorved der uundgåeligt startes en lavine af inflation, hvilket som bekendt altid først og fremmest går ud over lønarbejdere og pensionister.